



Nieuwsbrief juni 2024

Nieuwsbrief juni 2024

Deze keer een bericht vanuit Ghana waar vrijwilliger Tjeu en ik ruim een week geleden aankwamen. Sammy, de taxichauffeur die bij mijn vorige aankomst de reddende engel speelde, heette ons welkom en bracht ons naar het hotel. De volgende ochtend haalde hij ons al om 5 uur op om ons naar Kumasi te brengen, dat halverwege het traject Accra-Nkoranza ligt. In Kumasi zou de Clear Mind auto ons oppikken en naar Nkoranza brengen. Dat de wegen rondom Accra in zandbanen zijn veranderd, waar een constructiefirma (Chinees?) waarschijnlijk door wanbetaling niets staat te doen, weet iedereen in



Ghana. Dus vonden we stof en hobbels normaal tot na een goed uur de auto van de reddende engel wel heel erg begon te schudden en uiteindelijk met een laatste hik tot stilstand kwam. We begrepen toen dat we niet alleen met een slechte weg maar ook met een

kapotte auto te doen hadden. Wolken rook vanonder de motorkap vandaan en buiten een spoor van olie dat bij onze auto eindigde. Arme reddende engel, arme auto en arme wij! Maar al vrij snel had Sammy via zijn telefoon een andere auto gecharterd en zo kwamen we toch nog rond het middaguur in Kumasi aan. Door files en wegomleggingen duurde het nog uren voor de ene chauffeur de andere had gevonden maar



uiteindelijk werden we door een opgeluchte Kwame en Kwasi omhelsd, reed Sammy in rap tempo

terug richting zijn kapotte auto in het zuiden en wij in rap tempo door naar het noorden, naar Nkoranza, naar huis. Meer dan 12 uur onderweg

geweest, bestoft en uitgeblust aankomen, maar...dan heb je ook wat!

Lachen, juichen, praten, cadeaus (de overalls), drinken, eten, nog een bord eten van Sala erbij en een



welkomsttoespraak van Willie en dan uiteindelijk een stortbui die recht door het strooien dak van onze zomerhut kwam om ons af te koelen. Tijd om naar bed te gaan. Die regenbui was zeer welkom na een slecht regenseizoen, de zegen van boven die we blijkaar meebrachten. OK, graag gedaan!

Fijn om te zien dat het goed gaat op Clear Mind. Vrolijke gezonde mensen! Alles groen en opgeruimd, zelfs de muren van de carwash zijn opnieuw in de verf gezet. De zonne-energie loopt als een trein, hoewel we daar een te kleine inverter hadden ingeschat die moet worden geruild voor een grotere omdat nu ook aan de voorkant van het complex auto's gewassen worden en daar meer energie nodig is voor de hogedrukmaschine. Wordt aan gewerkt. Kofi's huisje is bijna klaar om in gebruik te worden genomen en de bouwstenen voor twee extra gastenkamers in de tuin zijn al gearriveerd. De oude cashew en cassave farm loopt als een speer en ook het nieuwe farmland voor het voedselbos is aangekocht. Dat gaan we ergens volgende week bekijken, de benodigde nieuwe eigenaarsborden en paaltjes zijn al geplaatst. Ben heel benieuwd. Pas tegen het eind van het jaar kan het nieuwe land bewerkt worden omdat het nog door de oude eigenaar gebruikt wordt, wat weer komt omdat we de betalingsactie niet snel genoeg konden uitvoeren. De verkoop van land rijst overal de pan uit en men moet dus gelijk boter bij de vis doen om nog ergens een goed stuk land te kopen. Is de kans er dan moet het geld klaarliggen en wij zijn natuurlijk wat logger omdat we afhankelijk zijn van fondsenwerving terwijl anderen al op je land azen. Het komt goed en deze week zijn de eerste acacia's al opgehaald bij de groene boer om ze zowel rondom het nieuwe als het oude land uit te zetten en zo de landgrenzen te markeren waar ook de bijenkorven onder komen te staan. Trots dus op Willie, Kwame en onze hele Clear Mind familie. Mijn reisgenoot Tjeu is stomverbaasd over de sfeer hier en wat er allemaal mogelijk is in zo'n kleine en van buitenaf



gezien misschien ook gehandicapte familie. Maar onze werkers zijn heel kundig, gehandicapt als ze misschien zijn, en het is prettig om die terugkoppeling te krijgen van iemand die voor het eerst met een dergelijke situatie op dit stoere continent wordt

geconfronteerd.

Tjeu kreeg, nog in de auto op weg naar Nkoranza, door Kwame drie vragen op zich afgevuurd: 'Vind je Ghana leuk?' 'Vind je mij leuk?' 'Als je gaat kom je dan ook weer terug?' Kon opeens wel huilen voor mijn kinderen. Zo goed zijn de Clear Mind werkers bezig en toch zo onzeker. Zoveel bewondering en goedkeuring nodig. Misschien is dat het enige, in elk geval het belangrijkste dat ze nodig hebben. Hoe goed ze zijn. Hoe kundig ze zijn. Hoe mooi ze zijn. Tjeu antwoordde met een zachte lach. Dat was goed.

Nou ja, nee, ook weer niet alles puur en licht. De schaduwkant kwam de zondag na aankomst met een duister gezicht om de hoek kijken om onze moraal en het werk te proberen te verstoren. Wat gebeurde er op klaarlichte dag op die zondagmorgen? Het was het islamitische offerfeest en Willie was naar de moskee terwijl veel van onze andere werkers naar de kerk waren. Yaw niet, maar die werkte aan een grote klus, het wassen van een vrachtwagen. Charles ook niet, die maakte een tuctuc schoon. Abu werkte aan de hogedrukmachine en Tjeu en ik zaten in de zomerhut te ontbijten en bij te praten. Zo moet het gebeurd zijn dat niemand merkte dat we zomaar werden bestolen van iets heel kostbaars. De gloednieuwe motorking, de opvolger van de oude motorkia, stond geparkeerd onder het afdak waar hij altijd staat, met de sleutel bij de andere sleutels boven. Op dat zondagochtendmoment moet iemand de kust vrij hebben gezien om de motorking naar de uitgang, de hoek om langs de winkel, de oprijlaan af en de grote weg op te duwen. Zo moet het gegaan zijn. Rond twee uur pas merkte iemand op 'Waar is de motorking eigenlijk?'. Shock. Een moment dat ik niet vergeet. Willie en ik onmiddellijk naar de politie om de verdwijning te rapporteren en naar

de twee FM radiostations om melding van diefstal te doen, zodat dit wordt omgeroepen. De volgende ochtend naar de drugs-gebruikersplek in het woud waar gestolen goed bewaard wordt of men ervan afweet en je gek genoeg tegen betaling je gestolen voorwerpen soms weer terugkrijgt. Zondag van het offerfeest kwam er toch een deuk in ons geluk. De diefstal was ook zo hondsbrutaal en mogelijk iets van binnenuit. Toch hebben we die middag feest gevierd. Door de vrouw van Willie, Farida, werden we op een heerlijke maaltijd getraakteerd en we probeerden er de sfeer weer een beetje in te krijgen ondanks de verslagenheid. Dank je wel Willie en Farida, ook voor de moed die maaltijd nog te bereiden. Nu wachten, we geloven dat we de motorking gaan terugkrijgen. Daar hopen we op en verder is het nu wachten en het oor te luisteren leggen.



Tijdens mijn afwezigheid heeft Clear Mind op mijn aandringen de statuten officieel aangepast. Belangrijk omdat we in 2011 begonnen als stichting voor alcoholverslavingszorg en nu geen verslavingszorg maar begeleid werken en wonen voor mensen met een achterstand op arbeidsmarkt aanbieden, voornamelijk aan mensen met een verstandelijke beperking. Werkverschaffing begon in 2014 omdat er veel terugval was met drinkproblemen door gebrek aan perspectief. Werk bracht uitkomst en Sala en ik waren in die tijd al bezig om werk voor onze doelgroep te vinden, naaien, timmerwerk, kleding verkopen, alles om ook financieel weer greep op de toekomst te krijgen. Pas toen boden we ook werk aan twee mensen met een beperking. Maar na covid is de AA verdwenen en daarmee ook de verslavingszorg en richten we ons nu helemaal op beschermende banen en begeleid wonen voor mensen met een beperking of andere afstand tot arbeidsmarkt. Zo zijn de statuten nu ook aangepast.

Tot volgende maand, Ineke.



Newsletter June 2024

This message was written in Ghana, where volunteer Tjeu and I arrived over a week ago. Sammy, the taxi driver who saved me during my previous arrival, welcomed us and took us to the hotel. The next morning he picked us up as early as 5 am to take us to Kumasi, which is halfway between Accra and Nkoranza. In Kumasi the Clear Mind car would pick us up and take us to Nkoranza.

Everyone in Ghana knows that the roads around Accra have turned into dirt tracks, where a (Chinese?) construction company is unable to do anything probably due to non-payment. So we took dust and bumps for granted until after about an hour Sammy's car started to shake a lot, gave a final hiccup and fell silent. We then understood that we were dealing not only with a bad road but also with a broken car. Clouds of smoke went up



from under the hood and on the road a trail of oil behind the car was shown. Poor Sammy, poor car and poor us! Sammy soon chartered another car by phone and we arrived in Kumasi around noon. Due to traffic

jams and road diversions, it took hours before both drivers were able to meet one another, but in the end we were hugged by a relieved Kwame and Kwasi. Sammy quickly drove back towards his broken car in the south and we quickly continued to the north, to Nkoranza, home. Been on the road for more than 12 hours, we were dusty and exhausted, but... there we were!

Laughing, cheering, talking, gifts (the overalls), drinking, eating, a plate of food from Sala and a welcome speech from



Willie which was ended by a downpour coming straight through the summer hut thatched roof. It cooled us down. Time to go to bed. The rain shower was welcomed by everybody because the rainy season was rather dry. Our arrival apparently caused a blessing from above. OK, you're welcome!

Nice to see that things are going well at Clear Mind. Happy healthy people! Everything is green and tidy, even the walls of the car wash have been repainted. The solar energy is running smoothly, although the inverter appears to be too small. It will be replaced with a bigger one because cars are now also washed at the front of the complex, so more energy is needed for the high-pressure machine. Work in progress.



Kofi's house is almost ready, so he will start living there soon. The building blocks for two additional guest rooms in the garden have already arrived. The old cashew and cassava farm is doing very well and the new farmland for the food forest has been purchased. The necessary new owner signs and posts have already been installed. We will take a look there next week. I'm very curious. Only towards the end of the year can the new land be cultivated because it is still used by the old owner, due to the fact that we could not finish the payment immediately. The sale of land is skyrocketing everywhere and one wishing to buy a good piece of land therefore has to act quickly. One must have money ready and pay immediately. Depending on fundraising, Clear Mind needs time to raise the money. In the meantime, others are preying on one's land. But in the end we were successful. This week the first acacias have been collected from the green farmer to plant them around both the new and the old land and thus mark the land borders under which the beehives will also be placed.

I'm so proud of Willie, Kwame and our entire Clear Mind family. My traveling companion Tjeu is amazed by the atmosphere here and what is done in this a small and, from the outside, perhaps also handicapped family. But our workers are very skilled, disabled as they may be, and it is nice to get that feedback from a man who is confronted with such a situation for the first time on this tough continent. He will give his impressions in the next newsletter.



Striking. While in the car on our way to Nkoranza, Kwame asked Tjeu three questions: 'Do you like



Ghana?' 'Do you like me?' 'If you leave, will you come back?' Suddenly I could cry for my children. The Clear Mind workers are doing so well and they are so insecure. They need admiration and approval so much. Maybe that's the only thing, or at least the

most important thing, they need. Getting confirmation of how good they are. How skilled they are. How beautiful they are. Tjeu replied with a soft laugh. That was good.

But, no, not everything is pure and light. The dark side is also there. It popped up on the Sunday after our arrival with a dark face to try and disrupt our morale and work. What happened that Sunday morning in broad daylight? It was Islamic Eid al-Adha which commemorates the Prophet Ibrahim's willingness to sacrifice his son, Ismail. Willie was at the mosque while many of our other workers attended church. Not Yaw, he was doing a big job, washing a truck. Neither did Charles, he was cleaning a tuctuc. Abu worked on the high-pressure machine and Tjeu and I sat in the summer hut having breakfast and having a conversation. No one noticed that we were simply robbed of something very valuable. This is how it must have happened. The brand new Motor King Tricycle, which recently replaced the old motorkia, was parked under the shelter where it always is, with the keys up at the second floor. That Sunday morning, someone must have pushed the Motor King towards the exit, around the corner, past the shop, down the driveway and onto the main road. That's how it must have happened. It wasn't until around two o'clock that someone asked 'Where is the Motor King?' A shock. A moment I will not forget. Realizing that the Motor King is simply gone!

Willie and I immediately went to the police station to report its disappearance and to the two FM radio stations to report the theft in order to have it broadcast. The next morning to the drug users' spot in the forest where stolen property is kept or people know about thefts. Strangely enough, one

can sometimes buy one's own property back. On the Sunday of Eid al-Adha our happiness suffered a blow. The theft was so brutal and possibly something from within.

Still, we had a party that afternoon. Farida, Willie's wife, treated us to a delicious meal and we tried to get the atmosphere back in spite of the disappointment.

Thank you Willie and Farida, also for the courage to prepare that meal. Now wait, we are convinced that we are going to get the Motor King back. That's what we hope for. Now we just have to wait



and keep our ears and eyes open.

During my absence, Clear Mind officially amended the legislative act. I insisted on this being done, because our target group has changed. In 2011 we started as a foundation for alcohol addiction care. Today, we no longer offer addiction care. We now focus on creating protective jobs and assisted living for people who have problems finding regular jobs, mainly people with intellectual disabilities. Work relief started in 2014 because there was a lot of relapse with drinking problems due to a lack of prospects. Creating jobs brought a solution and at that time Sala and I were already busy finding these for our target group, like sewing, carpentry, selling clothes, everything that could help people to have their finances in order again. At the time, we did also offer jobs to two people with disabilities. After Covid pandemic, both the AA and addiction care disappeared, so today we focus entirely on protective jobs and assisted living for people with disabilities and for others whose access to the labor market is hindered. The legislative act is up to date, which is a good thing.

Until next month. Ineke